

РЕШЕНИЕ

№ 472

гр. София, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Г.а
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Мариана Г.а Въззивно гражданско дело № 20211100512707 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 13.04.2021г., постановено по гр.дело № 13796/2020г. по описа на СРС, ГО, 168 състав, са отхвърлени обективно кумулативно съединените искове иск с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2, вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР предявени от В. Н. В. срещу Главна дирекция „П.б. и з. на н.“ при МВР, за осъждане на ответника да заплати следните суми: сумата от 1 498 лева, представляваща възнаграждение за положен извънреден труд по служебно правоотношение за периода от 06.03.2017г. до 06.03.2020г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд в дневен такъв, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането и за сумата от 200 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода до 12.03.2020г.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца В. Н. В., в която са релевирани оплаквания за допуснати нарушения на материалния закон. Конкретно се твърди неправилност на изводите на първоинстанционния съд, че в специалния закон – ЗМВР и подзаконовите нормативни актове по

приложението му не се предвиждало увеличение на часовете положен нощен труд при сумарно изчисляване на работното време. Счита, че въпреки липсата на изрична уредба през процесния период за преобразуването на часовете положен нощен труд към дневен, то тази празнота следвало да се бъде преодоляна със субсидиарното приложение на друг акт – Наредба за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ – чл. 9, ал. 2. Нещо повече, тази празнота била изрично уредена в чл. 187, ал. 4 ЗМВР, която разпоредба предвиждала, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1. Липсата на изрична норма през процесния период не следвало да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен /каквато изрична забрана би била и противоконституционна/, а представлявала празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. При наличие на такава непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР и при липса на специални норми, то следвало да се приложат общите правила, т. е. да се приложи субсидиарно НСОРЗ, като приложимият коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен бил 1, 143. В тази връзка следвало да се имат предвид и принципните разяснения, дадени в т. 23 на Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. на ВКС по тълк. дело № 6/2012 г., ОСГК. В противен случай държавните служители в МВР щели да бъдат поставени в неравностойно положение спрямо другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения. Освен това субсидиарно приложение имал и ЗДСл – чл. 67, ал. 3. При трудово правоотношение и сумирано изчисляване на работно време работодателят отчитал работното време на конкретния работник или служител в края на отчетния период – в случая на тримесечие. В случай, че нормата работно време за този период била надвишена, щял да се отчете извънреден труд – часовете, получени над определената норма часове /след превръщането на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 НСОРЗ/

били извънреден труд. ЗМВР и ЗДСл не регламентирали нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта, при 5-дневна работна седмица, както и нормалната продължителност на работното време през нощта, както това било сторено в чл. 140, ал. 1 КТ – нормалната продължителност на работното време през нощта била до 7 часа, а нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица – до 35 часа. Тази продължителност следвало да е приложима и за смесената работна смяна, която включвала дневен и нощен труд, каквато била тази при работа на 12 часови смени. Посочените норми не регламентирали обратното, т.е. че нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е 40 часа, респ. 8 часа. В чл. 187, ал. 1 ЗМВР било установено нормалното работно време, като продължителността била установена е оглед на дневната, а не на нощната част от деня, аналогично на уредбата в КТ. Не можело да се приеме, че в чл. 187, ал. 1 и 3. изр. 4 ЗМВР била установена по-голяма нормална продължителност на работното време през нощта на тази категория държавни служители в МВР. По своята правна същност тези норми установявали ограничение на средното работно време за тази категория служители, които полагат нощен труд от 8 часа за всеки период от 24 часа. Следователно не била изключена трансформацията на положени часове нощен труд в дневен с коефициент 1, 143. В ЗМВР липсвала разпоредба, която да установява нормалната продължителност на нощното работно време при подневно отчитане на работното време на 8 часа. Нормата на чл. 188, ал. 2 ЗМВР изрично предвиждала, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22. 00 и 6. 00 часа, се ползват със специалната закрила по КТ. Последната намирала израз в правото на тези служители да полагат нощен труд при условията, предвидени в КТ, а това означавало, че по отношение на тях била приложима нормата на чл. 140 КТ. На следващо място сочи, че работното време на държавните служители в МВР, работещи на 8-, 12- или 24-часови смени, се изчислявало сумирано за тримесечен период – чл. 187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР. Сумираното изчисляване на работното време било форма на отчитане на работното време, при която установената нормална продължителност на работното време се спазвала средно за определен по-продължителен период от време, който в процесния случай бил тримесечен. При сумираното изчисляване продължителността на работния ден не била

еднаква, поради което за работодателя не съществувало задължение през всеки календарен период /седмица, месец/ да осигурява отработване на пълния размер на законоустановеното работно време, което за държавните служители в МВР било 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица – чл. 187, ал. 1 ЗМВР. При сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщали в дневни с коефициент 1, 143 и за тях се заплащало и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд и добавка за извънреден труд за времето, с което се превишавал 8-часовия работен ден след превръщането на нощния труд в дневен. Часовете, получени над определената за месец или за тримесечие норма часове /след превръщането на нощните часове в дневни по реда чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ/, били извънреден труд – арг. от решение № 540 от 07.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 895/2009 г., IV ГО. В тази насока били и принципите, залегнали в Директива 2003/88/ЕО. Ако се приеме, че правилата на НСОПЗ не следва да се прилагат, то би се стигнало до неравно третиране между служителите по трудово правоотношение, които полагат нощен труд и служителите в системата на МВР. По тези съображения е направено искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявените искове да се уважат в пълните им претендирани размери.

Насрещната страна в производството Главна дирекция „П.б. и з. на н.“ при МВР не изразява становище по въззивната жалба.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 176 ЗМВР вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР вр. с чл. 179, ал. 1 вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната част. Не е допуснато нарушение на императивни материални норми.

От представените по делото неоспорени доказателства се установява, че ищецът е бил назначен в системата на МВР като стажант със заповед № 1983К-61/06.01.2017г., считано от 10.01.2017г. Със заповед № 1983К-1120/18.08.2017г. той е бил назначен на младши изпълнителска длъжност „старши пожарникар“ в РСПБЗН – Елин Пелин, а считано от 24.02.2020г. – на длъжността „старши пожарникар“ в РСПБЗН – Правец. Установено е също, че в периода от 10.01.2017г. до м.08.2017г. В. В. не е включван в графици за дежурства и не е полагал дежурства, тъй като се е обучавал за ППО в гр. Варна. За времето от 18.08.2017г. до края на исковия период той е полагал труд при 24-часови дежурства, от които 8 часа /между 22, 00 часа до 06, 00 часа/ през нощта, които се отчитат сумирано на тримесечие.

Спорните между страните въпроси са свързани с това дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд са приложими разпоредбите на КТ и НСОРЗ – в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от посочената наредба, или следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, както и дали е налице извънреден труд при превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 НСОРЗ.

Дневното работно време е обичайното работно време. Нощен е трудът, който се полага от 22.00 ч. до 06.00 ч. – чл. 140, чл. 141, ал. 2 КТ. Трудовото законодателство изхожда от идеята за принципна допустимост на работата през нощта, като я съчетава с мерки за ограничаване на нейното неблагоприятно влияние върху работника или служителя – специална закрила /чл. 140, чл. 140а, чл. 149 и чл. 261 КТ/, която произтича от оценката за повишената вредност на работата през нощта за човешкия организъм – чрез нея се нарушават обичайните за тази част на денонощието биологични функции на човешкия организъм, тя изисква по-голямо напрежение, води до по-бърза и по-голяма умора, променя реда на почивките на работника или служителя, нарушава обичайния ритъм на неговия личен живот. Положеният нощен труд се отчита и се заплаща увеличено в сравнение с дневния. Увеличението се изразява на първо място в запазването на ставката за дневното работно време, като изравняването се извършва със съответни коефициенти в зависимост от начина на изчисляване и отчитане на работното време /подневно или сумирано/ – чл. 9, ал. 2 НСОРЗ и на второ място – в заплащане на допълнително трудово възнаграждение към така увеличеното

възнаграждение, чийто минимален размер е установен в чл. 8 НСОПЗ. Оправданието за това допълнително заплащане на нощния труд е в по-големия разход на умствена и физическа енергия от престираната работна сила от работника или служителя и необичайното за биологичния ритъм на човека време от денонощието, през което трудът се полага /така решение № 14 от 27.03.2012 год. на ВКС по гр.дело № 405/2011 год., IV ГО/.

Съгласно разпоредбата на чл. 176 ЗМВР, брутно месечно трудово възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. В чл. 179, ал. 1 ЗМВР е предвидено, че на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за полагане на труд през нощта от 22.00 ч. до 6.00 ч., а в чл. 187, ал. 5, т. 2 и ал. 6 ЗМВР /приложима редакция на закона – изм. и доп. – ДВ, бр. 81 от 2016 год./ – че работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, като извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица – чл. 187, ал. 1 ЗМВР /приложима редакция на закона – изм. и доп. – ДВ, бр. 81 от 2016 год./. Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период – чл. 187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период – чл. 187, ал. 3, изр. 3 ЗМВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 67, ал. 7 от Закона за държавния служител вр. с чл. 20 и чл. 21 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация в приложимата за случая редакция, допълнителното възнаграждение за всеки отработен нощен час или част от него (след 22, 00ч. до 06, 00ч.) е до 0, 25 лв; а за положен извънреден труд за работа при сумирано изчисляване на работното време се заплаща допълнително възнаграждение от 50% върху индивидуалната основна заплата.

ЗМВР е специален закон, уреждащ статута на работещите в МВР. За

неуредени в специалния закон случаи субсидиарно приложение намират разпоредбите на Закона за държавния служител и Кодекса на труда. Тези закони уреждат престирането на работна сила, поради което и няма пречка при празнота в специалния закон субсидиарно да се приложи разпоредбата на общия закон – ЗДСл, а при празнота и в него - КТ. (В този смисъл е т. 23 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС). При липса на изрична законодателна уредба за нощния труд в специалния закон, то приложение ще намери разпоредбата на чл. 67, ал. 7 от ЗДСл вр. с Наредбата за заплатите на служителите в администрацията, уреждащи допълнителни възнаграждения за същото. Дължимостта на допълнително възнаграждение за положен нощен на държавни служители в МВР е изрично уредено от законодателя с чл. 179 от ЗМВР. Характерът на правоотношенията, които уреждат ЗДСл. и ЗМВР предпоставят извод, че правата на държавните служители в МВР за положения от тях нощен и извънреден труд не следва да са неравностойни спрямо правата на останалите държавни служители. При така възприетото съдът приема, че държавните служители в МВР имат право на допълнително възнаграждение за нощен труд в размери и при условия на чл. 67 от ЗДСл и Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация (В този смисъл Решение № 311/08.01.2019 г. по гр. д. № 1144 по описа за 2018 г. на ВКС, IV-то Г. О., постановено по реда на чл. 290 от ГПК).

Според чл. 187, ал. 9 ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. През процесния период е действала Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 год. за реда за организация и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 60 от 02.08.2016 год., в сила от 02.08.2016 год., отм., бр. 3 от 10.01.2020 год., в сила от 10.01.2020 год., Решение № 16766 на ВАС на РБ – бр. 4 от 14.01.2020 год. В чл. 3, ал. 3 от наредбата е предвидено, че за държавните служители от МВР е възможно полагането на труд и през нощта

между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, а в чл. 31 – че отработеното време между 22.00 ч. и 06.00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове. В посочения подзаконов нормативен акт обаче липсва правило за трансформиране на нощния труд в дневен /за разлика от чл. 31, ал. 1 от Наредба № 8121з-407 от 11.08.2014 год., отм. с Наредба № 8121з-592 от 25.05.2015 год., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 ч. и 06.00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период/. Това обаче не следва да се тълкува като въведена забрана или изключение от правилото, установено в КТ и издадените подзаконови нормативни актове. Посоченият пропуск в приложимата наредба е празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсиране на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките. Да се приеме противното означава служителите на МВР да бъдат поставени в по-неблагоприятно положение от другите държавни служители – по отношение заплащането на допълнителни възнаграждения. Това тълкуване е в съответствие с основния принцип на равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, поради което следва да бъдат поставени при еднакви условия всички служители, полагащи труд. Поради това включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца следва да бъде приравнен на дневно работно време, на която основа следва да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период.

Съгласно нормата на чл. 188, ал. 2 ЗМВР, държавните служители, полагащи труд за времето между 22.00 ч. и 06.00 ч., се ползват със специална закрила по КТ. При липсата на правило за отчитане на нощния труд в специалния закон – ЗМВР /до изменението на чл. 187, ал. 4 със ЗИДЗМВР от м.юли 2020 год./ и в наредбата, издадена по чл. 187, ал. 9 ЗВМР, то при сумирано отчитане на работното време на служителите от МВР, работещи по служебно правоотношение, следва да се прилага субсидиарно правилото за трансформиране на нощните часове в дневни, установено в чл. 9, ал. 2

НСОРЗ. Доколкото в действащата за процесния период Наредба от 29.07.2016г. е посочено, че отново се касае до сумарно отчитане на работното време, но не е посочен алгоритъм за преизчисляване, е налице празнота и субсидиарно приложение следва да намери чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. Да се приеме противното би означавало да се допуснат различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР и от работниците по трудово правоотношение, въпреки че те изразходват психическа и физическа енергия и извършват полезна трудова дейност в една и съща част от денонощието /работно време/ и при едни и същи вредни за здравето последици, което би довело до нарушаване на принципа за равностойно третиране, закрепен в чл. 6 от Конституцията на Република България и чл. 14 ЕКЗПЧОС /така решение № 311 от 08.01.2019 год. на ВКС по гр.дело № 1144/2018 год., IV ГО/.

В този смисъл неоснователни се явяват възраженията на ответника за неприложимост на установения в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ коефициент за отчитане на положения от ищеца нощен труд. Съгласно нормата на чл. 8 от НСОПЗ за всеки отработен час или за част от него между 22:00 ч. и 06:00 ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер не по-малък от 0, 25 лева. С оглед изложеното се налага извод, че двете разпоредби се прилагат едновременно, т.е. при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1.143 и за същите тези нощни часове се заплаща допълнително трудово възнатраждение за нощен труд.

При сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място /чл. 9, ал. 2 НСОПЗ/. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица /чл. 187, ал. 1 ЗМВР/. Следователно нормалната продължителност на дневното работно време, установени при подневно отчитане на работното време на държавните служители в МВР, е 8 часа – това е първата от двете величини, необходими за изчисляване на приложимия коефициент. По отношение на втората от тях СГС приема, че за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени в системата на МВР работното време се изчислява сумирано за тримесечен период с възможност за полагане на труд и

през нощта между 22.00 ч. и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период /чл. 187, ал. 3 ЗМВР/. Т.е., от посочената норма е видно, че 8-часовото ограничение при полагане на нощен труд на смени се отнася за случаите на сумирано изчисляване на работното време за тримесечен период, а не за случаите на подневно отчитане на работното време, която е различна форма на отчитане на труда. През иския период в ЗМВР липсва норма, която да установява нормалната продължителност на нощното работно време при подневно отчитане на работното време. Ето защо при подобна празнота в специалния закон следва да се приложи общото правило на чл. 140, ал. 1 КТ, съгласно което нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Следователно отношението между нормалната продължителност на дневното работно време /8 часа/ и нормалната продължителност на нощното работно време /7 часа/, установени за подневно отчитане на работното време на служителите в МВР, е 1.143.

В чл. 18, ал. 3 НСОПЗ е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време броят на отработените дни се установява, като отработените часове през месеца след превръщането на нощните часове в дневни се разделят на дневната продължителност на работното време, установена за работното място при подневно отчитане на работното време.

Съответно в чл. 96, ал. 1 /Нов – ДВ, бр. 41 от 2017 год., в сила от 01.01.2018 год./ от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, е установено, че при сумирано изчисляване на работното време по чл. 142, ал. 2 КТ се определя норма за продължителност на работното време за периода. Нормата се определя в часове, като броят на работните дни по календар, включени в периода на отчитане, се умножи по дневната часова продължителност на работното време, определено в трудовия договор, а в чл. 9а, ал. 4 от наредбата /редакция изм., бр. 41 от 2017 год., в сила от 01.01.2018 год./, че когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя по ал. 3 се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд с коефициента по чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Превръщането на нощните часове в дневни не се извършва, когато за работното място е установено намалено работно време, както и когато трудовият договор е сключен за работа само

през нощта.

Съгласно нормата на чл. 26, ал. 1 от Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 год. за реда за организация и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи, при сумирано отчитане на работното време общият брой на отработените часове по график се сравнява с нормата работни часове за отчетния период, получена от броя календарни работни дни за периода, умножени по цифрата осем. Получените часове над тази норма се отчитат като положен труд извън редовното работно време. Посочената наредба не предвижда превръщане на нощните часове в дневни с коефициент 1.143 за изчисляване на отработените дни и за отчитането и заплащането на извънредния труд. С оглед изложените вече по-горе съображения за приложимост на установения в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ коефициент за отчитане на положения от ищеца нощен труд и доколкото правилото за преизчисляване на нощните часове в дневни е в синхрон с правилата за заплащане на труда и зачитането на трудовия стаж, настоящият съдебен състав приема, че за процесния период нощните часове, преизчислени в дневни с коефициент 1.143, следва да се вземат предвид при решаването на въпроса дали е положен извънреден труд от страна на ищеца.

Видно е от заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в първоинстанционното производство съдебно-счетоводна експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК подлежи на кредитиране, че през период от 18.08.2017г. до 06.03.2020г. ищецът е положил нощен труд в размер на 1 512 часа, които преизчислени с коефициент 1.143 и приравнени на дневно работно време възлизат на 1 729 часа. Възнаграждението за разликата от 217 часа – разлика между положен нощен труд и преизчисления с коефициент 1.143, е в общ размер на 1 473, 37 лева, а обезщетението за забава в размер на законната лихва за периода от 01.11.2017 год. до 12.03.2020 год. – на 165, 10 лева. Установено е също така, че отработените от ищеца часове на смяна и съответно за отчетния период от три месеца надхвърлят определената норма часове, т.е. налице е положен извънреден труд, за който се дължи възнаграждение в размер на 1 473, 37 лева.

В този смисъл и при съобразяване на обстоятелството, че задължението

за заплащане на претендираното възнаграждение е възникнало като срочно /след изтичане на всяко тримесечие – чл. 33, ал. 1 от Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г./, то настоящият съдебен състав приема, че предявеният иск за заплащане на акцесорното вземане за обезщетение за забава е основателно до размер на сумата от 165, 10 лева.

По тези съображения първоинстанционното решение следва да се отмени в частта, в която е отхвърлен предявеният иск за главница до размер на сумата от 1 473, 37 лева и за периода от 18.08.2017г. до 06.03.2020г. и в частта, в която иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД е отхвърлен за сумата от 165, 10 лева. В останалата част решението следва да бъде потвърдено.

Така формираните изводи не противоречат на решението на съда на ЕС от 24.02.2022г., постановено по дело С-262/2020 /образувано по преюдициално запитване, отнасящо се до тълкуването на чл. 12, б. "а" от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 04.11.2003 относно някои аспекти на организацията на работното време, както и на чл. 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз, отправено в рамките на спор между служител и Главна дирекция "П.б. и з. на н." към МВР по повод отчитането и заплащането положените часове нощен труд/. С посоченото решение не е даден конкретен отговор на въпроса за приложението на общата правна уредба на България в правоотношенията с държавните служители /служителите на МВР/, доколкото тълкуването на национални правни норми не в обхвата на компетентността на СЕС. В решението обаче е прието, че чл. 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава-членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т. е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. В процесния случай не е установен по делото обективен и разумен критерий за разликата в третирането на полагащите нощен труд по трудово правоотношение и тези по служебно правоотношение. Разликата в допустимата продължителност на работните часове – нощен труд по служебно правоотношение /8 часа/ и по трудово правоотношение /7 часа/ не отразява допустима от закона цел, която

да е годна да обоснове разлика в третирането. В решението на съда на ЕС се сочи още, че ако не е основана на обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел (решение от 6 октомври 2021 г., Sumal, C 882/19, EU: C: 2021: 800, т. 71 и цитираната съдебна практика). При недоказаност на обективен и разумен критерий за разликата в третирането се налага извод, че същата е несъвместима с правото на ЕС и води до необходимост националният съд да тълкува националното право по начин, съответстващ на приложимата разпоредба от първичното право. Ето защо следва да бъдат приложени нормите, уреждащи преизчисляването на нощния труд в дневен.

Като е достигнал до същите изводи първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззивника следва да се присъдят сторените по делото разноси за адвокатско възнаграждение съразмерно на уважената част от въззивната жалба, които възлизат на сумата от 482, 47 лева.

В полза на ищеца следва да се присъдят сторените в първоинстанционното производство разноси за адвокатско възнаграждение съразмерно на уважената част от исковете, които възлизат на сумата от 482, 47 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати по сметка на СГС сумата от общо 355, 02 лева – разноси за първоинстанционното производство, от които 65, 54 лева, представляваща държавна такса и 289, 48 лева – възнаграждение за вещо лице и сумата от 32, 77 лева – държавна такса за въззивно обжалване.

Първоинстанционното решение следва да се отмени в частта, в която в

полза на ответника са присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение за разликата над сумата от 3, 51 лева.

С оглед цената на всеки един от обективно кумулативно съединените искове и предвид ограничението по чл. 280, ал. 3 от ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20093351 от 13.04.2021г., постановено по гр.д № 13796/2020г. по описа на СРС, ГО, 168 състав, **в частта**, в която са отхвърлени предявените от В. Н. В. срещу Главна дирекция „П.б. и з. на н.“ – МВР обективно кумулативно съединени искове, както следва: по иска с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР вр. с чл. 179, ал. 1 вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР – за сумата от 1 473, 37 лева - представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 18.08.2017г. до 06.03.2020г. и по иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД – за сумата от 165, 10 лева, представляваща обезщетение за забава върху главното парично вземане от 1 473, 37 лева за периода от 01.11.2017г. до 06.03.2020г., както **и в частта**, в която ищецът В. Н. В. е осъден да заплати на ответника Главна дирекция „П.б. и з. на н.“ – МВР съдебни разноски в първоинстанционното производство за разликата над сумата от 3, 51 лева, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Главна дирекция „П.б. и з. на н.“ – МВР, гр. София, ул. „**** да заплати на В. Н. В., ЕГН *****, с. Джурово, община Правец, ул. **** по искове с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР вр. с чл. 179, ал. 1 вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следните суми: сумата от 1 473, 37 /хиляда четиристотин седемдесет и три лева и 37 ст./ лева, представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 18.08.2017г. до 06.03.2020г., получени след преобразуване на нощен в дневен труд с коефициент 1. 143, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 12.03.2020г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от 165, 10 /сто шестдесет и пет лева и 10 ст./ лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за

периода от 01.11.2017г. до 06.03.2020г., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 482, 47 /четиристотин осемдесет и два лева и 47 ст./ лева - разноси в първоинстанционното производство за възнаграждение за един адвокат.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20093351 от 13.04.2021г., постановено по гр.д № 13796/2020г. по описа на СРС, ГО, 168 състав, в останалата част.

ОСЪЖДА Главна дирекция „П.б. и з. на н.“ – МВР, гр. София, ул. **** да заплати на В. Н. В., ЕГН *****, с. Джурово, община Правец, ул. **** на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 482, 47 /четиристотин осемдесет и два лева и 47 ст./ лева – съдебни разноси във въззивното производство за възнаграждение за един адвокат.

ОСЪЖДА Главна дирекция „П.б. и з. на н.“ – МВР, гр. София, ул. **** на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на СГС сумата от 355, 02 /триста петдесет и пет лева и 02 ст./ лева – съдебни разноси за държавна такса и възнаграждение за вещо лице в първоинстанционното производство, както и да заплати сумата от 32, 77 лева /тридесет и два лева и 77 ст./ лева – разноси за държавна такса за възивно обжалване.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____